

## UZASADNIENIE

*wyroku Sądu Rejonowego dla W. M.w W.*

*z 23 października 2020 roku*

Pozwem, wniesionym 26 marca 2019 roku (data według prezentaty biura podawczego Sądu) powód (...) W. – Zarząd Dróg Miejskich w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. P. (1) kwoty 292,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od 31 sierpnia 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 26 czerwca 2014 roku na mocy decyzji Straży Miejskiej w (...) W. pojazd marki N. o nr rej. (...) został usunięty z drogi na parking strzeżony przy ul. (...) / ul. (...) w W. z uwagi na to, że stan tegoż pojazdu wskazywał na fakt jego nieużywania, zgodnie z brzmieniem normy art. 50a ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Z ustaleń powoda poczynionych w oparciu o dane zawarte w (...) wynika, że rzeczony pojazd należy do pozwanej. Kolejno, powód zawiadomił pozwaną pismem z 7 sierpnia 2014 roku o usunięciu jej pojazdu i przyczynach usunięcia, a także wezwał ją do odbioru pojazdu, wskazując na skutki niezastosowania się do powyższego polecenia. Jednocześnie powód wezwał pozwaną do zapłaty należności z tytułu poniesienia kosztów usunięcia i parkowania pojazdu w wysokości 292,74 zł w terminie 14 dni od otrzymania powyższego pisma. Zawiadomienie to zostało doręczone pozwanej 16 sierpnia 2014 roku, zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia MSWiA z 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów pozostawionych bez tablic lub których stan wskazuje na to, że nie są używane. Mimo wezwania pozwana nie zwróciła powodowi poniesionych kosztów. (pozew – k. 2-3v; pismo powoda usuwające brak formalny pozwu – k. 14).

9 maja 2019 roku referendarz sądowy w tutejszym Sądzie Rejonowym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. II Nc 3463/19, w którym w całości uwzględnił powództwo z 26 marca 2019 roku. (nakaz zapłaty – k. 16).

Powyższy nakaz zapłaty został w całości skutecznie zaskarżony sprzeciwem przez pozwaną A. P. (1), która jednocześnie wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Ustosunkowując się do roszczenia wywiedzonego w pozwie, pozwana zarzuciła, iż należący do niej pojazd został odholowany nie z drogi (tj. ulicy), a z osiedlowego parkingu przeznaczanego dla mieszkańców osiedla (...) nad D., naprzeciw bloku nr 26 przy ul. (...). Pozwana zwróciła przy tym uwagę na to, iż powód w ogóle nie wykazał tego, skąd pojazd należący do pozwanej został odholowany, poprzestając na stwierdzeniu, że zabrano go „z drogi”. (sprzeciw pozwanej – k. 17-19; zarządzenie – k. 23; sprzeciw pozwanej na urzędowym formularzu wraz z podpisem pozwanej – k. 29-30 oraz k. 32-35).

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W 2014 roku A. P. (2) (dalej zwana „pозwaną”) była właścicielem pojazdu marki N. model M. o nr rejestracyjnym (...). (dowód: wydruk danych z C. według stanu na 28.07.2014 roku – k. 8-9v).

Należący do pozwanej pojazd marki N. model M. o nr rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi z uwagi na to, że jego stan wskazywał, iż pojazd nie był używany. Do usunięcia doszło wskutek wydania dyspozycji Straży Miejskiej (...) W. z 26 czerwca 2014 roku o numerze (...). W dokumencie, w którym zawarto powyższą dyspozycję wskazano, że pojazd powódki nosi ślady uszkodzeń zderzaków, kloszy przednich kierunkowskazów, maski przedniej i bagażnika tylnego, błotników, prawych przednich drzwi oraz lewych tylnych drzwi. Usunięcia pojazdu pozwanej zgodnie z powyższą decyzją dokonać miał podmiot działający pod nazwą (...) R. P., przy czym pojazd ten miał zostać odholowany na parking depozytowy przy ul. (...) / ul. (...) w W.. Kolejno, o dokonanym usunięciu pojazdu pozwanej, Straż Miejska (...) W. powiadomiła Zarząd Dróg Miejskich w (...) W. pismem z 26 czerwca 2014 roku, wskazując, że pojazd pozwanej na mocy powyższej dyspozycji z 26 czerwca 2014 roku został usunięty z drogi i odholowany na parking strzeżony przy

ul. (...) / ul. (...) w W.. (dowód: dyspozycja z 26.06.2014 roku nr (...) – k. 7-7v; powiadomienie z 26.06.2014 roku nr SM- (...) (...) - (...) – k. 6).

W dalszej kolejności, pismem z 7 sierpnia 2014 roku Zarząd Dróg Miejskich w (...) W., powołując się na brzmienie § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów pozostawionych bez tablic lub których stan wskazuje na to, że nie są używane w zw. z art. 50a ust. 1 i 2 ustawy z 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, poinformował pozwaną, że 26 czerwca 2014 roku na podstawie dyspozycji wydanej przez Straż Miejską (...) W. pojazd pozwanej został usunięty z drogi na parking strzeżony przy ul. (...) / ul. (...) w W. z uwagi na to, że jego stan wskazywał na to, iż nie jest on używany przez właścicielkę. Zarazem wezwano pozwaną do odbioru usuniętego pojazdu, a także wezwano ją do zapłaty należności z tytułu usunięcia pojazdu w wysokości 292,74 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania, przy czym wskazano, że w tytule przelewu należy wskazać „Koszty usunięcia”. Przedmiotowe powiadomienie pozwana otrzymała 16 sierpnia 2014 roku. (dowód: powiadomienie z 07.08.2014 roku nr (...) / (...) / 50/472/14 – k. 5-5v; zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki z 16.08.2014 roku – k. 10-11).

Do chwili obecnej pozwana nie uiściła kwoty, do której zapłaty zobowiązana została powyższym powiadomieniem. (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem zostały one sporządzone w prawidłowej formie, przez uprawnione osoby, zaś ich wiarygodność ani autentyczność nie były kwestionowane przez strony postępowania, również Sąd nie znalazł ku temu podstaw.

#### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na kanwie sprawy niniejszej badaniu podlegała zasadność dochodzenia przez powoda kosztów usunięcia pojazdu należącego do pozwanej, a nadto także ich wysokość wskutek zakwestionowania przez pozwaną całości roszczenia.

Zgodnie z art. 50a ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej PrRuchDrogU) pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza.

Bardziej szczegółowe regulacje dotyczące usunięcia i parkowania pojazdu w trybie art. 50a PrRuchDrogU przewidują przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 22 czerwca 2011 roku w sprawie usuwania pojazdów pozostawionych bez tablic rejestracyjnych lub których stan wskazuje na to, że nie są używane (stanowiącego akt wykonawczy wydany na podstawie cytowanego art. 50a PrRuchDrogU). Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia w zakresie usuwania pojazdów współdziałają straż gminna (miejska), Policja, organy gminy, zarządca drogi, jak również powiatowe jednostki organizacyjne realizujące zadania polegające na usuwaniu pojazdów lub prowadzeniu parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych, o których mowa w art. 130a ust. 5 f PrRuchDrogU lub podmioty, którym powierzono wykonywanie tych zadań zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych (§ 2 pkt 1-5 tegoż rozporządzenia). Zgodnie z § 5 cytowanego rozporządzenia w przypadku nieodebrania, w terminie 6 miesięcy od dnia jego usunięcia, pojazdu usuniętego w trybie art. 50a ust. 1 PrRuchDrogU, podmiot, któremu powierzono pojazd do przechowania, powiadamia o tym, nie później niż trzeciego dnia od dnia upływu tego terminu, właściwy miejscowo organ gminy oraz podmiot, który wydał dyspozycję.

Z przytoczonych wyżej unormowań wynika zatem, że straż gminna (w tym wypadku Straż Miejska (...) W.) lub Policja mają prawo usunąć z drogi pojazd, jeżeli jego stan wskazuje na to, że nie jest on używany, zaś koszty związane z usunięciem pojazdu z drogi zobowiązany jest pokryć właściciel lub posiadacz pojazdu. Z treści art. 50a PrRuchDrogU nie wynika, żeby organ gminy po usunięciu pojazdu przez straż gminną lub Policję oraz umieszczeniu go na parkingu osoby prowadzącej taką działalność, posiadał legitymację do wydania decyzji w sprawie wynagrodzenia za dozór pojazdu, również w sytuacji, gdy pojazd z mocy ustawy stał się własnością gminy. Artykuł 50a PrRuchDrogU nie

zawiera bowiem w swej treści upoważnienia do rozstrzygnięcia przez organ gminy o kosztach wynagrodzenia za dozór pojazdu. Brak unormowań w tym zakresie czyni sprawy rozliczeń pomiędzy gminą, właścicielem lub posiadaczem pojazdu (o ile zostanie ustalony) oraz prowadzącym parking, na którym pojazd był przechowywany, sprawami regulowanymi w prawie cywilnym (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 10.5.2018 roku sygn. II SA/Go 211/18, L.; wyrok WSA w Szczecinie z 14.9.2017 roku w sprawie o sygn. II SA/Sz 683/17, L.).

Żądanie zwrotu kosztów związanych z usunięciem pojazdu w trybie art. 50a ust. 1 PrRuchDrogU ma charakter zatem żądania cywilnoprawnego, a zatem następuje w postępowaniu cywilnym, w którym zarówno zasadę żądania, jak i jego wysokość winna wykazać strona powodowa (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.).

Analizując stosunek prawny, z którego wynika obowiązek zapłaty za „usunięcie” pojazdu (a więc jego odholowanie) wskutek pozostawienia go bez tablic rejestracyjnych, czy też w stanie wskazującym na brak jego użytkowania przez właściciela, wskazać trzeba, zgadzając się z poglądem Sądu Okręgowego w Warszawie wyrażonym w sprawie o sygn. XXVII Ca 1457/16, że z mocy art. 50a ust. 1 PrRuchDrogU, stanowiącym o „usunięciu z drogi na koszt właściciela lub posiadacza”, powstał między stronami niniejszego procesu specyficzny stosunek prawny, wykazujący z jednej strony pewne cechy bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.), ponieważ właściciel pojazdu (w tym wypadku pozwana) uniknął wydatku w postaci kosztów usunięcia pojazdu, a z drugiej – pewne cechy prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia (art. 752-757 k.c.).

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu nie budził fakt, iż Straż Miejska (...) W. była uprawniona do dokonania usunięcia pojazdu N. model M. o nr rejestracyjnym (...), którego pozwana była niewątpliwie właścicielem w dacie jego usunięcia (tj. 26 czerwca 2014 roku). Pozwana nie kwestionowała stanu technicznego jej pojazdu, który mógł wskazywać na to, że nie jest używany. Okoliczność ta nie budziła wątpliwości Sądu zwłaszcza w kontekście stwierdzonych uszkodzeń tego pojazdu wymienionych w niekwestionowanej – ale tylko w tym zakresie – dyspozycji usunięcia z 26 czerwca 2014 roku.

Zasadność powództwa została jednak skutecznie podważona przez pozwaną, która słusznie wskazywała na bardzo istotną niejasność w kwestii okoliczności, skąd faktycznie jej pojazd został usunięty przez Straż Miejską (...) W.. Z twierdzeń pozwu oraz przedstawionych przez powoda dokumentów wynika bowiem, że pojazd pozwanej został „usunięty z drogi”, przy czym z dyspozycji i powiadomienia sporządzonego przez Straż Miejską (...) W. wynika, że pojazd ten przed usunięciem znajdował się na ul. (...) w W.. Tymczasem pozwana wywodziła, że jej pojazd nie znajdował się na żadnej „drodze”, a faktycznie zaparkowany był na osiedlowym parkingu przeznaczonym dla mieszkańców osiedla (...) nad D. naprzeciw bloku nr 26 przy ul. (...) – na okoliczność czego przedstawiła fotografie miejsca parkowania jej pojazdu (k. 36). Patrząc już chociażby na adres zamieszkania pozwanej (tj. ul. (...) w W.) wydaje się bardziej wiarygodne, że pojazd pozwanej znajdował się w miejscu wskazywanym przez pozwaną, a nie przez powoda (niedaleko P. M.). Powstała wskutek podniesionego przez pozwaną zarzutu rozbieżność (niejasność) nie została w żaden sposób usunięta przez powoda. Dodatkowo wtrącić w tym miejscu należy, że na podstawie zarządzenia Przewodniczącego z 13 listopada 2019 roku powód został zobowiązany do pisemnego ustosunkowania się do zarzutu podniesionego przez pozwaną w jej sprzeciwie pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów w razie uchybienia terminowi (k. 42). Zakreślony powodowi termin na wykonanie zobowiązania upłynął jednak bezskutecznie.

Podsumowując powyższe rozważania należy zaznaczyć, iż wyjaśnienie w sposób niebudzący wątpliwości (poprzez udowodnienie przez powoda) kwestii miejsca, z którego pojazd pozwanej został usunięty było kluczowe dla rozstrzygnięcia tejże sprawy. Taka bowiem okoliczność determinowała to, czy w sprawie w ogóle znajdował zastosowanie art. 50a PrRuchDrogU. Na powodzie ciążył obowiązek opisanego lub udowodnienia faktów. Powód powinien przytoczyć niebudzące wątpliwości fakty, na podstawie których Sąd dokona oceny pod kątem przepisów prawa materialnego.

W oparciu o sprzeczny i sporny materiał dowodowy Sąd nie mógł jednak ustalić tego, czy pojazd pozwanej znajdował się na nieruchomości, obejmującej miejsca postojowe przed blokiem mieszkalnym, należącej do spółdzielni

mieszkaniowej – jak twierdziła to pozwana, czy jednak znajdował się „na drodze” przy adresie ul. (...) w W. – jak przedstawiono to w dyspozycji usunięcia pojazdu pozwanej. Nie zostało zatem udowodnione przez powoda to, skąd pojazd pozwanej został usunięty a zatem – czy miejsce to było objęte działaniem normy art. 50a PrRuchDrogU.

W konsekwencji należało oddalić powództwo jako nieudowodnione co do zasady.

Niezależnie od tego, że powód nie udowodnił zasadności roszczenia, dodatkowo zauważyć należy, iż powód nie wykazał wysokości tego roszczenia. Wykazanie tej części roszczenia wydaje się równie istotne co jego zasada, albowiem jaki już wspomniano, między stronami niniejszego procesu miał zaistnieć specyficzny stosunek prawny, wykazujący cechy bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.), przez co powód obowiązany był wykazać wysokość uszczerbku w swoim majątku prowadzącego do wzbogacenia po stronie pozwanej.

Wysokość tych kosztów wynika li tylko z powiadomienia pozwanej o usunięciu jej pojazdu, w którym wezwano pozwaną do zwrotu powodowi kosztów usunięcia pojazdu w wysokości 292,74 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Siłą rzeczy takie koszty musiały wynikać z umowy zawartej z przedsiębiorcą wykonującym usługi na rzecz powoda (w tym wypadku podmiotem działającym pod nazwą (...) R. P.). Tym samym, wykazanie zasadności żądania kwoty 292,74 zł mogło nastąpić poprzez przedstawienie umowy, z której wynikałby sposób obliczenia kosztów holowania pojazdu (odpowiadającemu pojęciu „koszty usunięcia”), ewentualnie przedłożenie innych dokumentów (faktura VAT czy rachunek), z których wynikałaby wysokość tych kosztów. Tym niemniej twierdzenia powoda nie znajdują oparcia w przedstawionych dokumentach, zaś wobec kwestionowania przez pozwaną roszczenia w całości (a zatem także co do jego wysokości), przy czym nie sposób było przesądzić z jakiego miejsca pojazd pozwanej został usunięty (a przecież miejsce usunięcia determinuje odległość holowania pojazdu pozwanej na parking depozytowy, a tym samym wpływa na wysokość kosztów z tym związanych) uznać należy, iż na powodzie ciążył obowiązek ich udowodnienia. Z uwagi na to, że wysokość żądania nie została wykazana, powództwo także podlegałoby oddaleniu w całości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść wskazanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sąd w sentencji wyroku nie zawarł rozstrzygnięcia o kosztach procesu, albowiem stroną wygrywającą spór w świetle przepisu art. 98 § 1 k.p.c. jest pozwana, która nie poniosła żadnych kosztów, o których mowa w przepisie art. 98 § 2 k.p.c.

asesor sądowy Ł. B.

**Sygn. akt I C 3030/19**

## ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda uwzględniając dane wskazane we wniosku o sporządzenie uzasadnienia (bez pouczenia o apelacji).

W., 26 listopada 2020 roku

asesor sądowy Ł. B.